

Arrest

nr. 118 003 van 30 januari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 augustus 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 juli 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 november 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DHONDT, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 12 september 2012 en heeft zich de volgende dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 20 september 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 16 juni 2013.

1.3. Op 11 juli 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd de volgende dag aangetekend verzonden.

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en bent een soennitische Arab, afkomstig uit het dorp Bala Deh, gelegen in het district Surkhrod van de provincie Nangarhar. U bent gehuwd en heeft acht kinderen. U leerde radio's en bandopnemers te maken en opende een eigen winkel. Toen de taliban aan de macht kwamen diende u uw winkel te sluiten. U kocht een auto en u begon te werken als taxichauffeur in Jalalabad. Uw vader werkte in de bouwnijverheid, maar diende hiermee te stoppen omwille van zijn gezondheid. Uw inkomen als taxichauffeur alleen was niet voldoende om het gezin te onderhouden. U besprak dit met een vriend en hij adviseerde u om een generator in uw dorp te installeren om op die manier andere families van elektriciteit te voorzien. Hijzelf had immers dergelijke generator geïnstalleerd in Jalalabad en vertelde u dat dit goed zou opbrengen. U regelde daarop de nodige vergunningen en ongeveer één jaar voor uw aankomst in België kocht u met het geld van de verkoop van uw gronden een generator aan. Eén à twee maanden na de installatie van de generator stopte u met uw werk als taxichauffeur, omdat u voldoende geld had. U voorzag diverse families in in Bala Deh, Mira en Panj Qala van elektriciteit. Ongeveer drie maanden voor uw vertrek uit Afghanistan werd u opgebeld. De man aan de lijn zei dat u uw generator moest stilleggen, omdat door uw elektriciteit de bevolking had verraden doordat zij hierdoor televisie konden kijken. U dacht dat het een grap was en nam het niet serieus. Tien tot vijftien dagen later kreeg u opnieuw telefoon. Volgens de onbekende persoon aan de lijn diende u uw generator stil te leggen, omdat mensen tv konden kijken hierdoor en "ze" door het licht in de regio hun vijanden niet meer konden aanvallen. U kreeg in totaal drie gelijkaardige telefoons. U lichtte uw vader hierover in. Op een ochtend, twintig tot vijfentwintig dagen voor uw vertrek uit Afghanistan, hing er een brief aan uw deur. Uw assistent vertelde u dat het om een dreigbrief van de taliban ging. De taliban wilden dat u uw generator zou stilleggen, anders zouden ze u doden. U kon uw generator niet stilleggen, omdat de families aan wie u stroom leverde veel geld betaald hadden voor hun connectie. Ook had u een contract met een tankstation van de overheid dat u niet zomaar kon verbreken. U wilde de autoriteiten inlichten hierover, maar uw vader vond dit geen goed idee. Op een nacht was u aanwezig op een trouwceremonie in Bagrami. U kreeg die nacht telefoon van uw vader. Hij vertelde u dat de taliban bij u thuis waren langs geweest en naar u op zoek waren. U ging niet meer naar huis en lichtte een vriend in over uw probleem. Hij nam u mee naar een smokkelaar in de stad. U bracht één nacht door in Jalalabad bij de smokkelaar. De volgende dag bracht hij u naar de luchthaven. U verliet Afghanistan op een woensdag ongeveer één jaar geleden. Vanuit Afghanistan reisde u per vliegtuig naar Iran. De smokkelaar regelde hiervoor een paspoort op uw naam. Via Turkije reisde u naar Griekenland. Na een verblijf van twee maanden in Griekenland reisde u via Italië naar België waar u aankwam op 12 september 2012 en er één dag later asiel aanvraag. Uw generator heeft sinds uw vertrek uit Afghanistan niet meer gewerkt. U verklaart dat de taliban na uw vertrek nog eens aan de moskee bij uw vader geïnformeerd hebben waar u was, maar uw vader zei dat hij dat niet wist. De overheid nam na uw vertrek uw vader mee naar het districtshuis, omwille van uw contract met het tankstation. Na een bevestiging van het dorps hoofd en de dorpingen dat u problemen had met de taliban werd uw vader vrijgelaten. Ook de dorpingen aan wie u elektriciteit leverde, zorgden kort na uw vertrek voor problemen, maar eens zij te weten kwamen dat u problemen had met de taliban, stopten zij met discussiëren.

Ter staving van uw asielrelaas legt u uw taskara (Afghaanse identiteitskaart), de taskara van uw vader en uw rijbewijs voor, een brief van de taliban, twee brieven van de overheid, foto's in verband met uw werkzaamheden, een telefoonkaart, twee boekjes met facturen, een contract met een benzinepomp en de factuur van de aankoop van een generator, inclusief de twee enveloppen waarin alles werd opgestuurd.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u uw vrees voor de taliban, die u bedreigden omdat u via een generator in uw regio families van elektriciteit voorzag, niet aannemelijk heeft kunnen maken (CGVS, p. 15-16). Zo blijkt u over geen enkele concrete informatie te bezitten omtrent de personen die u zouden bedreigen en die u vreest. Zo verklaart u enkel dat het om "de taliban" gaat, maar weet u niet door welke talibanleden u precies gevisieerd wordt (CGVS, p. 15-16). U zou zelfs pas te weten gekomen zijn dat u door de taliban bedreigd werd toen u een dreigbrief bij u thuis ontving van de taliban (CGVS, p. 16). Dat de taliban u niet van bij hun eerste dreigtelefoon ingelicht zouden hebben met wie u te maken had, is niet geloofwaardig. Al was het maar om hun eis kracht bij te zetten en duidelijk te maken dat het niet om een grap ging (CGVS, p. 16). Bovendien blijkt u ook zo goed als niets ondernomen te hebben om te onderzoeken door wie u juist bedreigd werd, wat getuigt van weinig interesse. U zou enkel het nummer waarmee u opgebeld werd eens teruggebeld hebben, maar het ging niet over (CGVS,

p. 18). U weet bovendien ook niet of u steeds door dezelfde persoon werd opgebeld of niet (CGVS, p. 18). In verband met de bedreigingen die u van de taliban ontving blijft u ook vaag. Als u gevraagd wordt welk soort bedreigingen de taliban uitten, stelt u louter dat het ging over uw generator en dat u die moest stilleggen (CGVS, p. 17). Dit alles getuigt niet van enig inlevingsvermogen. Van iemand die werkelijk bedreigd wordt door de taliban mag toch verwacht worden dat hij hierover meer doorleefd en met meer details en/of bijzonderheden kan vertellen. Daar u zich beperkt tot een zeer feitelijk verslag van wat er zou gebeurd zijn, wordt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven ondermijnd. Het is aan u om het CGVS ervan te overtuigen dat uw leven in gevaar zou zijn, mocht u terugkeren naar Afghanistan. De elementen die u aanhaalt zijn weinig overtuigend en dusdanig beperkt dat de oprechtheid van uw asielmotieven er door ondergraven worden.

Mochten de taliban u werkelijk verantwoordelijk gesteld hebben voor het "verraden van de mensen" en het hen onmogelijk maken om de vijand aan te vallen - zoals u stelt maar wat op zich al kan worden betwist -, zouden ze voorts geen maanden wachten vooraleer actie tegen u, een zogenaamd notoir verrader, te ondernemen (CGVS, p. 15, 18). U verklaart immers dat u drie maanden voor uw vertrek voor het eerst werd opgebeld en dat u uw generator toen al vijf of zes maanden had (CGVS, p. 9, 17). Van de taliban is bekend dat ze niet bepaald zachtzinnig noch geduldig omspringen met 'verraders'. In dit opzicht is het hoogst merkwaardig dat ze u gedurende maanden ongemoeid zouden laten om u dan uiteindelijk enkele keren op te bellen met de vraag uw generator stil te leggen en dit, zoals hierboven ook al aangehaald, zonder dat de persoon aan de lijn kenbaar zou gemaakt hebben dat hij tot de taliban behoorde (CGVS, p. 15-16). Vervolgens zouden de taliban u eerst drie maal hebben opgebeld, om u dan uiteindelijk een dreigbrief te sturen (CGVS, p. 16-17). Vervolgens zouden ze u na de dreigbrief nog eens twintig tot vijftientwintig dagen ongemoeid gelaten hebben alvorens ze bij u thuis naar u kwamen informeren (CGVS, p. 17). Dit toont geen verbetering aan om de schuldige voor het dwarsbomen van hun plannen en de in hun ogen schuldige aan verraad te straffen, wat wel zou kunnen verwacht worden van de taliban. Zeker gezien uw generator al die tijd bleef werken en u hun plannen, om de vijand aan te vallen dus bleef dwarsbomen. U verklaart immers dat uw generator pas de nacht dat uw reis uit Afghanistan begon, werd stilgelegd (CGVS, p. 13, 18-19). De taliban hadden gemakkelijk meer kunnen ondernemen of doortastender kunnen optreden aangezien zij u klaarblijkelijk wisten wonen en ook op de hoogte waren van uw werkzaamheden (CGVS, 15-16). Meer zelfs, door bijvoorbeeld gewoon al uw generator te vernietigen zouden ze al hun doel bereiken, met name verhinderen dat de bevolking televisie kon kijken en zorgen dat ze een aanslag zouden kunnen plegen op buitenlanders of de Afghaanse autoriteiten. Daarnaast hebben de taliban ook na uw vertrek niets meer ondernomen. U rept met geen woord over bedreigingen aan het adres van uw familie. U zegt zelfs dat uw familie geen problemen met de taliban heeft ondervonden na uw vertrek. De taliban zouden enkel één maal bij uw vader aan de moskee geïnformeerd hebben naar uw verblijfplaats (CGVS, p. 19). Dat de taliban in dat ene jaar dat u al weg bent uit Afghanistan slechts één maal bij uw familie naar u is komen informeren, kan dan ook onmogelijk een verwoede poging van de taliban genoemd worden om u terug te vinden (CGVS, p. 5). Aangezien u beweert dat de taliban u zochten wegens verraad mag er toch verondersteld worden dat zij het niet daarbij zouden laten. Zulke zaken laten de taliban niet ongestraft, zoals u zelf ook verklaart (CGVS, p. 20). Wanneer uw familie wel onder druk zou staan van de taliban mag er van uitgegaan worden dat u dit ook zou vermelden wanneer u gevraagd wordt naar de problemen van uw familie met de taliban na uw vertrek (CGVS, p. 19). Dit alles wijst erop dat uw problemen met en uw vrees voor de taliban totaal niet aannemelijk is.

Vervolgens beweert u dat een terugkeer naar Afghanistan niet mogelijk is, omdat u bij terugkeer problemen vreest met zowel de overheid als de taliban. Gezien uw problemen met en uw vrees voor de taliban niet geloofwaardig bevonden zijn, maakt u het bijgevolg ook niet aannemelijk dat u problemen zou kennen met de taliban bij een terugkeer naar Afghanistan. Ook uw aangehaalde vrees bij terugkeer voor de overheid heeft u niet aannemelijk gemaakt. Zo verklaart u dat u een contract had met een tankstation van de overheid en u dus dat contract niet kon verbreken (CGVS, p. 14, 19). Echter, de overheid zou na uw vertrek uw vader meegenomen hebben naar het districtshuis, omwille van dit contract met het tankstation. Na een bevestiging van het dorpshoofd en de dorpingen dat u problemen had met de taliban werd uw vader weer vrijgelaten (CGVS, p. 14, 19). U toont dan ook op geen enkele wijze aan dat u problemen zou kennen met de overheid bij een terugkeer naar Afghanistan.

Uw klanten, van wie u verklaart dat zij problemen zouden maken als u uw generator zou stilleggen, hoeft u tot slot ook niet te vrezen (CGVS, p. 19). Dat u beweert dat u geen oplossing had voor uw klanten en daarom de generator niet kon stilleggen is niet geloofwaardig. Immers, na uw vertrek heeft het stilleggen van uw generator enkel kort voor een discussie gezorgd tussen uw familie en uw klanten. Dit zou ondertussen opgelost zijn, omdat de mensen begrepen zouden hebben wat uw problemen waren (CGVS, p. 19). Bovendien kan u uw klanten, die investeringen zouden gemaakt hebben voor een elektriciteitsaansluiting, altijd vergoeden, eventueel met de opbrengst van de verkoop van uw

generator. Uw generator zou daar immers nog altijd staan (CGVS, p. 13). U toont dan ook op geen enkele wijze aan dat u bij terugkeer problemen zou kenen met uw klanten.

Uit bovenstaande vaststellingen dient dan ook besloten te worden dat u uw problemen met de taliban en uw vrees bij terugkeer niet aannemelijk heeft gemaakt. U komt dan ook niet in aanmerking voor de vluchtelingenstatus of de toekenning van de status van subsidiaire bescherming.

Bovendien beschikt u bij een terugkeer naar Afghanistan over een intern vluchtalternatief. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u over een reëel binnenlands vluchtalternatief beschikt in de stad Jalalabad (provincie Nangarhar) hoewel u uit het district Surkhrod afkomstig bent. U bent namelijk een gezonde man, die in staat is te werken. Bovendien spreekt u Pashtou en Dari en bezit u een rijbewijs (CGVS, p. 4, 14). Daarnaast blijkt u een ondernemer te zijn. Zo had u vroeger eerst een eigen zaak, werkte u vervolgens als taxichauffeur en kocht u later een generator om diverse dorpen van stroom te voorzien (CGVS, p. 9). Deze vaardigheden zullen uw kansen op de arbeidsmarkt verhogen. Ook beschikte u over voldoende financiële middelen, namelijk 13 000 dollar, om uw reis naar Europa te financieren en dit louter met de verkoop van uw auto (CGVS, p. 16). U verklaart verder ook dat u met de verkoop van uw gronden voldoende geld had om uw generator aan te kopen en te stoppen met uw werk als taxichauffeur. U stelt ook dat u heel goed verdiende en voldoende had om uw familie financieel te onderhouden (CGVS, p. 10-13). Uw generator is ook nog steeds in uw bezit, waardoor u de mogelijkheid hebt deze eventueel te verkopen (CGVS, p. 13). U geeft immers zelf aan dat de generator voor u niet belangrijk was (CGVS, p. 19). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u vertrouwd bent met de stad Jalalabad. U heeft er vrienden en werkte er in het verleden ook als taxichauffeur (CGVS, p. 7, 10, 12). Uw dorp ligt verder op slechts 15 minuten rijden van de stad (CGVS, p. 7). Gezien er geen geloof gehecht kan worden aan uw asielaanvraag maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat de taliban u ook in andere delen van Afghanistan zouden viseren (CGVS, p. 20). Als u gevraagd wordt of uw vriend, die ook een generator had, problemen kende, haalt u zelfs aan dat het in de stad Jalalabad niet mogelijk is om geconfronteerd te worden met dergelijk probleem (CGVS, p. 20). Gezien uw aangehaalde problemen bij terugkeer, met onder meer de taliban en de overheid, verder ook niet geloofwaardig zijn bevonden, zijn er vanuit het kader van uw asielaanvraag bekeken, dan ook geen aanwijzingen dat een hervestiging naar de stad Jalalabad in uw geval en voor uw familie onredelijk zou zijn (CGVS, p. 20). Wat betreft de toekenning van subsidiaire bescherming dient in uw geval dan ook de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar, meer bepaald in de stad Jalalabad, te worden beoordeeld. Hierover kan het volgende gezegd worden:

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB's "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict", dd. 22 maart 2013; "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse", dd. 21 maart 2013) blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district. Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Het veiligheidsparadigma van Jalalabad lijkt sterk op dat van de andere steden in Afghanistan: criminaliteit is er het grootste probleem. Voorts controleren de Afghaanse veiligheidsdiensten de situatie steeds efficiënter. Het aantal aanslagen in de steden is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. De aanslagen zijn enerzijds gerichte aanslagen op hoge profielen aan de zijde van de regering, binnen de veiligheidsdiensten of waarvan wordt verondersteld dat ze bij de regering of internationale troepen aanleunen. Anderzijds vindt er sporadisch een complexe aanval plaats, meestal gericht tegen doelwitten zoals overheidsgebouwen, buitenlandse aanwezigheid en belangrijke infrastructuur, zoals de luchthaven. Deze aanslagen hebben als oogmerk eerder een hoge visibiliteit in de media, dan dat het daadwerkelijk pogingen zijn om de stad te controleren. De kans om als burger in een dergelijke aanslag verzeild te raken, is erg klein. De veiligheidssituatie in de stad is er bovendien significant op vooruit gegaan.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten vermogen niets aan bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw taskara en rijbewijs dienen hoogstens als een bewijs van uw identiteit en nationaliteit. Deze worden echter niet betwist. De taskara van uw vader vormt daarnaast enkel een bewijs van zijn identiteit

en nationaliteit (CGVS, p. 14). De voorgelegde foto's, telefoonkaart, contracten, vergunning en facturen in verband met de installatie en aankoop van een generator vormen geen bewijs van de problemen die u hierdoor, volgens uw verklaringen, gekregen zou hebben. Bijkomend dient te worden opgemerkt dat documenten, zoals de dreigbrief van de taliban en de (bevestigings-)brief van de overheid en dorpsouderen, slechts bewijswaarde bevatten als zij ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval is gebleken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 48/2 t.e.m. 48/5, 57/7ter (thans 48/6) en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 4.3, c) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004, van artikel 1 van het verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: het vluchtelingenverdrag), van de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en meent dat hij goed onderbouwde en coherente verklaringen aflegde en dat zijn verklaringen ook gedetailleerd, consistent en plausibel waren. Verzoeker meent dat zijn verklaringen louter op buikgevoel beoordeeld werden en dat de verwerende partij geen enkel afdoende reden aanvoert om zijn geloofwaardigheid in twijfel te trekken. Aangaande het intern vestigingsalternatief in Jalalabad voert verzoeker aan dat hij in Jalalabad niet veilig is voor de taliban en voor de overheid, dat de verwerende partij niet voldoende heeft ingelicht over de mogelijkheid van een intern vestigingsalternatief en hij niet de kans werd gegeven zijn mening over het intern vestigingsalternatief en de redelijkheid ervan te geven, dat de verwerende partij niet het noodzakelijke onderzoek naar de redelijkheid van Jalalabad als intern vestigingsalternatief heeft onderzocht, dat voornoemde niet op tegensprekelijke wijze gepeild heeft naar zijn persoonlijke omstandigheden, zijn economische omstandigheden en zijn familiale en sociale omstandigheden met betrekking tot Jalalabad als intern vestigingsalternatief. Verzoeker geeft aan dat hij acht kinderen heeft en getrouwd is, dat hij analfabeet is en zijn auto heeft verkocht om tot hier te geraken, dat een ondernemersmentaliteit alleen hem niet zal toelaten voor zichzelf en al deze familieleden een degelijk en waardig bestaan uit te bouwen. Verzoeker meent dat een hervestiging ook voor zijn gezin enorme gevolgen zou hebben en stelt dat de verwerende partij dit niet heeft onderzocht. Verzoeker stelt nog dat Jalalabad erg veel IDP's en terugkerende vluchtelingen heeft moeten slikken doorheen de laatste jaren, dat de stad ontploft qua bevolkingsaantal en er buiten de stad tentenkampen en sloppenwijken worden aangebouwd. Verzoeker vervolgt dat er niet voldoende werkgelegenheid is om voor al deze mensen een bestaan mogelijk te maken, dat de verwerende partij hier volledig aan is voorbijgegaan. Verder meent verzoeker ook dat de verwerende partij nagelaten heeft na te gaan of hij veilig vanuit België naar Jalalabad kan gaan. Verzoeker meent dat op grond van zijn argumentatie blijkt dat men op basis van de door de verwerende partij aangehaalde elementen onmogelijk kan concluderen dat zijn relaas ongeloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om de bestreden beslissing te hervormen en hem als vluchteling te erkennen dan wel om hem subsidiaire bescherming toe te kennen en in ondergeschikte vorm de bestreden beslissing te vernietigen.

Als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker (pagina's uit) de volgende documenten:

- Local Afghan radio comments on differences in Taleban ranks, BBC monitoring International Reports August 2012
- HPC, A. Jackson en A. Giustozzi, Talking to het other side: Humanitarian Engagement with the Taliban in Afghanistan, december 2012
- Refugee Documentation Centre (Ireland), Afghanistan, 11 mei 2012
- UN Human Rights Council, 6 mei 2009, rapport van de speciale rapporteur Philip Alston
- UNHCR, Beyond proof, Credibility Assessment in EU Asylum Systems : Full rapport, mei 2013
- UNHCR, Afghanistan Eligibility Guidelines 2013
- UNHCR, Guidelines on International Protection : « Internal Flight or Relocation Alternative »

- Melissa S. Kerr Chioyenda, 'Agency Through Ambiguity : Women NGO Workers in Jalalabad, Afghanistan, 2012'
- N. Majidi, 2011, MEI-FRS, Urban Returnees and Internally Displaced Persons in Afghanistan
- IRIN, 2013, Analysis: Afghan government promises rethink on IDP's
- UNHCR, Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims, 16 december 1998

2.2. Ter terechtzitting wordt gewezen op de aanvullende nota die de verwerende partij heeft neergelegd op 6 december 2013 en als bijlage de COI (country of origin information) Focus 'Afghanistan – Veiligheidssituatie: beschrijving van het conflict' en de COI Focus 'Afghanistan – Veiligheidssituatie: Regionale analyse, Deel I' van 21 november 2013 bevat.

Ter terechtzitting stelt verzoeker dat de aanvullende nota niets over Nangarhar, van waar hij afkomstig is, vermeldt, dat niet gemotiveerd werd dienaangaande. Hij vervolgt dat pas indien een risico op schade wordt vastgesteld een intern vestigingsalternatief kan, dat dit een ingrijpende werking heeft. Verzoeker wijst op de medewerkingsplicht van de kandidaat-vluchteling maar stelt dat indien een intern vestigingsalternatief wordt aangevoerd de bewijslast volledig bij de asielinstanties ligt, dat een tegensprekelijk onderzoek *in casu* niet is gebeurd, dat niet gepeild werd naar de noodzakelijke elementen, zoals de economische, familiale en sociale positie en dat de motivering enkel gebaseerd is op lossen zinnen, zoals bijvoorbeeld het feit dat hij over geld beschikte voor zijn vertrek. Verzoeker stelt dat geen rekening werd gehouden met het feit dat hij getrouwd is en 8 kinderen heeft, dat de bestreden beslissing verwijst naar alleenstaande mannen, dat er aldus *in casu* geen sprake is van een intern vestigingsalternatief. Verzoeker vervolgt dat er problemen zijn voor IDP's in Jalalabad waarbij hij verwijst naar pagina 42 waar gesteld wordt dat de levenstoestanden ontoereikend zijn. Verzoeker wijst op de toegang tot werk, toegang tot onderwijs en de toegang tot land/onderdak. Verder stelt verzoeker ook dat geen informatie werd aangevoerd met betrekking tot de toegang tot Jalalabad.

De verwerende partij verwijst naar het arrest van het EHRM Hussein vs. Sweden van oktober 2011 en stelt dat rekening gehouden werd met verzoekers persoonlijk profiel en veiligheid in Jalalabad. Aangaande de bereikbaarheid verwijst zij naar pagina 20 van de aanvullende nota. De verwerende partij wijst er nog op dat de nieuwe Guidelines van augustus 2013 van het UNHCR niet stellen dat er voor een koppel met kinderen geen intern vestigingsalternatief mogelijk is.

Verzoeker repliceert dat er onderzoek moet gevoerd worden aan de veiligheid van de vlieghaven, dat het algemeen geweten is dat asielzoekers zo terugkeren. Verzoeker meent dat de verwijzing naar het voornoemde arrest van het EHRM niet dienstig is nu hij niet dezelfde gezinssituatie heeft als de personen op wie het arrest betrekking had. Verder meent verzoeker dat de redelijkheid moet beoordeeld worden vanuit België, dat het geld effectief is uitgegeven. Verzoeker haalt aan dat uit de Guidelines van het UNHCR niet kan afgeleid worden dat er wel een intern vestigingsalternatief is voor een koppel met kinderen.

De verwerende partij geeft aan dat verzoeker 8 kinderen heeft maar dat zijn financiële situatie voldoende is, dat hij niet aangetoond heeft dat hij in een gelijkaardige situatie zou terechtkomen als enkele IDP's.

Betreffende de financiële situatie wijst verzoeker er op dat deze niet zo rooskleurig was, dat hij kon voorzien in de noden van zijn gezin.

2.3. De Raad stelt vooreerst vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

2.4. De Raad wijst er op dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal, met uitzondering van de beslissingen opgesomd in artikel 39/2, §1, derde lid van de vreemdelingenwet, over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, a.w., nr. 204). Het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

De Raad wijst er ook op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook steeds getoetst te worden aan objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden niet alleen subjectief bij hem aanwezig zijn maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354).

2.6. Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, te zijn ontvlucht omwille van problemen met de taliban en de overheid.

2.7. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker zijn vrees voor de taliban, die hem bedreigden omdat hij via een generator families in drie dorpen van elektriciteit voorzag en via de generator er voor zorgde dat zijn omgeving 's nachts niet donker was, niet aannemelijk maakt. Verzoeker verklaart dat hij drie maanden voor zijn vertrek telefoontjes kreeg waarin hem werd gezegd dat hij zijn generator moest sluiten doch dat hij niet weet van wie de telefoontjes afkomstig waren, dat het om een onbekend, privé-nummer ging (gehoorverslag CGVS, p. 15-16). Verzoeker gaf aan dat hij de telefoontjes niet serieus nam en dat hij dacht dat iemand met hem dolde, dat het een grap was (gehoorverslag CGVS, p. 15 en 18). De Raad acht het niet waarschijnlijk dat verzoeker de dreigementen, na 3 telefoontjes, nog niet serieus nam, minstens niets ondernam om te onderzoeken door wie de telefoontjes werden gevoerd en door wie hij aldus beschuldigd werd. Immers bleek reeds uit de eerste telefoon dat verzoeker in het gesprek beschuldigd werd van verraad doordat andere mensen tv konden kijken en een antenne gebruikten (gehoorverslag CGVS, p. 15). Bij de tweede telefoon werd verzoeker opnieuw er op gewezen dat hij een verrader was daar de mensen tv konden kijken en hij de hele regio van licht voorzag

waardoor men de vijand niet meer kon aanvallen, alsook werd in het telefoongesprek meegedeeld dat men afwist dat verzoeker de generator van de Amerikanen kreeg (gehoorverslag CGVS, p. 15). Gelet op de beschuldiging aan verzoekers adres dat hij een verrader was en ervoor zorgde dat men de vijand niet kon aanvallen, is het allerminst aannemelijk dat verzoeker dergelijke gezegdes niet serieus nam, zelfs indien hij niet wist van wie de telefoons uitgingen. Het is niet aannemelijk, gelet op het ernstig karakter van de beschuldiging via de telefoon, dat verzoeker geen verder onderzoek, dan het eenvoudig terugbellen naar het nummer dat hem contacteerde, doch hier op geen contact kreeg, instelde om uit te zoeken van wie de telefoons mogelijks konden komen, dat dit immers van weinig interesse getuigt.

Gelet op voorgaande kan verzoeker geenszins dienstig voorhouden dat hij zich gedragen heeft zoals men kan verwachten van iemand in zijn situatie: dat hij dreigtelefoons kreeg die hij niet begreep en dan maar als misplaatste grap opvatte.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat hij enkel het nummer dat hem heeft gebeld heeft teruggebeld, dat hij dacht dat het om een grap ging, dat hij niet wist waarom zijn generator een probleem zou vormen voor iemand. Voorgaande argumentatie kan niet gevolgd worden, daar verzoeker zelf aangaf dat tijdens de telefoongesprekken de perso(o)n(en) die hem contacteerde(n) aangaven dat hij zijn generator moest sluiten omdat door het voorzien van elektriciteit mensen tv konden kijken en de regio verlicht was waardoor men de vijand niet kon aanvallen (gehoorverslag CGVS, p. 15), zodat hij niet kan voorhouden dat hij niet wist waarom zijn generator een probleem zou vormen voor iemand.

In zoverre verzoeker nog stelt dat hij niet meer kon doen dan het nummer terugbellen en er praktisch weinig alternatieve handelwijzen zijn, kan verzoeker niet overtuigen. Verzoeker toont niet aan dat hij bijvoorbeeld geen navraag kon doen in zijn omgeving of bij andere mensen, zoals zijn vriend die een zaak in generatoren had (vragenlijst CGVS, p. 3, vraag 5), naar de mogelijke oorsprong of bedoeling van dergelijke telefoontjes. Waar verzoeker meent dat het extreem gevaarlijk voor hem zou zijn om een onderzoek te beginnen naar welke talib hem precies bedreigde, wijst de Raad er op dat voorgaande argumentatie niet opgaat nu verzoeker zelf poneerde dat hij niet wist van wie de telefoontjes afkomstig waren en pas na het ontvangen van de dreigbrief wist dat het de taliban was die hem viseerde (gehoorverslag CGVS, p. 15-16).

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog stelt dat hij ook aangegeven had dat hij van plan was om de overheid in te lichten over de bedreigingen maar dat zijn vader dat heeft afgeraden, gaat zijn argumentatie om het motief dat hij geen verder onderzoek instelde om uit te zoeken van wie de telefoontjes uitgingen, te weerleggen, opnieuw niet op. Immers blijkt uit verzoekers verklaringen dat zijn intentie om de overheid in te lichten ontstond na het ontvangen van de dreigbrief en geenszins naar aanleiding van het ontvangen van drie telefoontjes waarin hem werd gevraagd zijn generator te sluiten en waarin hij beschuldigd werd van verraad (gehoorverslag CGVS, p. 16).

2.8. Verder stelt de Raad vast dat verzoekers relaas in verband met de tijdsduiding van de incidenten verwarrend is. Eerst verklaart hij dat hij eerst telefoontjes kreeg en vervolgens een dreigbrief, daarna verklaart hij dat hij de telefoontjes ongeveer drie maanden voor zijn vertrek kreeg en vijf maanden voor zijn vertrek de dreigbrief om dan opnieuw te stellen dat hij eerst de telefoontjes kreeg en daarna de dreigbrief en dit 20 à 25 dagen voor zijn vertrek (gehoorverslag CGVS, p. 15-17). Verzoeker verklaart dat hij niet kan situeren in de tijd of in maanden. Dergelijke vergoelijking voor zijn verwarrende tijdsduiding met betrekking tot de incidenten die aanleiding gaven tot zijn vlucht, kan niet overtuigen daar uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker een dienst voorzag (elektriciteit via een generator) aan klanten en deze maandelijks op de 15de dienden te betalen, dat indien er niet betaald werd, de klanten één maand en twee dagen uitstel kregen voordat de elektriciteit werd afgesloten (gehoorverslag CGVS, p. 11-12). Dit wijst er op dat verzoeker wel degelijk een voldoende begrip heeft van tijdsduiding in maanden. Voorts wijst de Raad er op dat een gebrek aan tijdsduiding in maanden geen plausibele uitleg verschaft voor een gebrek in de chronologie der feiten. Gelet op het feit dat verzoeker met betrekking tot zijn professionele activiteiten gedetailleerde verklaringen kan afleggen, ondermijnt het afleggen van vage en incoherente verklaringen met betrekking tot de bedreigingen van de taliban die hij beweerde te hebben gekend, de geloofwaardigheid van zijn verklaringen met betrekking tot de dreigementen door de taliban.

2.9. Het is eveneens niet aannemelijk dat de taliban, die verzoeker niet alleen beschouwde als verrader doordat hij de mensen van elektriciteit voorzag zodat ze tv konden kijken, maar ook als een persoon die, door het installeren van een generator die ervoor zorgde dat de regio 's nachts verlicht was, hun plannen voor een aanval dwarsboomde, zich drie maanden beperkt tot het vragen om de generator stil te leggen en het uiten van dreigementen, vooraleer ze verzoeker opzoeken. Gelet op het feit dat

verzoeker de plannen van de taliban dwarsboomde door 's nachts licht te voorzien in de regio, is het niet aannemelijk dat zij gedurende drie maanden enkel de vraag stelden de generator stil te leggen en daarna een dreigbrief stuurden, zonder meer concrete acties te ondernemen of om verzoeker te straffen voor het negeren van hun eis of om de generator te vernietigen waardoor hun doel zou bereikt worden, namelijk het verhinderen dat de bevolking tv kon kijken en zorgen dat de regio 's nachts niet meer verlicht was waardoor ze een aanval konden plegen op hun vijanden. Gelet op het feit dat de taliban verzoeker wisten wonen, daar ze een brief hadden achtergelaten voor zijn deur (gehoorverslag CGVS, p. 16), waren ze aldus in de mogelijkheid doortastender op te treden.

In zoverre verzoeker verwijst naar een door hem bijgevoegd rapport van de speciale rapporteur Philip Alston en stelt, betreffende het niet doortastender optreden van de taliban, dat uit de informatie van de speciale rapporteur blijkt dat vaak voorkomt dat zogenaamde verraders eerst verscheidene waarschuwingen krijgen en na gevangennamen soms zelfs worden vrijgelaten, dat dit gebeurt in het Oosten van het land en dat hij afkomstig is uit Nangarhar, een oostelijke provincie, dat zijn relaas aldus spoort met wat algemeen gekend is en bevestigd wordt in objectieve informatie, wijst de Raad er vooreerst op dat het door verzoeker toegevoegde rapport dateert van mei 2009. Verder wijst de Raad er op dat het niet volstaat te verwijzen naar een algemene situatie in het voorgehouden land of de regio van herkomst om aan te tonen dat verzoeker in zijn land of regio van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* aangetoond te worden en verzoeker blijft hiertoe in gebreke. Immers stelt de Raad vast dat de informatie handelt over de zogenaamde verraders, maar verzoeker voorbijgaat aan het feit dat hij niet alleen beschuldigd werd van verraad doch ook van het feit dat hij de plannen van de taliban dwarsboomde doordat hij de omgeving 's nacht van licht voorzag waardoor zij gedwarsboomd werden in hun plannen om de vijand aan te vallen. De Raad herhaalt dat het niet aannemelijk is dat de taliban die verzoeker beschouwde als een persoon die hun plannen voor het aanvallen van de vijand dwarsboomde, zich drie maanden beperkt tot telefoons en een dreigbrief alvorens concrete actie te ondernemen.

2.10. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker verklaarde dat zijn familie geen problemen meer heeft ondervonden met de taliban na zijn vertrek en dat de taliban één maal bij zijn vader aan de moskee geïnformeerd hebben naar zijn verblijfplaats (gehoorverslag CGVS, p. 19). Het is, gelet op verzoekers verklaring dat de hele wereld weet dat eens de taliban iemand bedreigd heeft ze die persoon zoeken daar ze echt een probleem hebben met die persoon (gehoorverslag CGVS, p. 20), weinig aannemelijk dat de taliban na verzoekers vertrek slechts één maal bij verzoekers familie is komen informeren naar hem.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om verzoekers problemen met en zijn vrees voor de taliban ongeloofwaardig te bevinden. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat hij problemen zou kennen met de taliban bij zijn terugkeer naar Afghanistan.

2.11. Betreffende verzoekers aangehaalde vrees voor de overheid daar hij een contract had met de overheid en dit verbroken had, verklaart verzoeker dat hij geen probleem kende met de overheid maar dat ze na zijn vertrek naar zijn huis kwamen en zijn vader vroegen waar hij was en zijn vader meenamen naar het districthuis. Nadat de malik en de dorpelingen naar het districtoffice gingen en zijn problemen met de taliban bevestigden, werd zijn vader vrijgelaten (gehoorverslag CGVS, p. 14, 17 19). Gelet op het feit dat het districthoofd het statement, waarin de problemen die verzoeker meende te kennen bevestigd werden door de ouderen van het dorp, volgens de verklaringen van verzoeker, attesteerde, en verzoeker verklaarde dat ze zijn vader vervolgens weer vrijlieten, toont verzoeker op geen enkele wijze aan dat hij problemen zou kennen met de overheid bij zijn terugkeer naar Afghanistan.

2.12. In zoverre verzoeker als vluchtmotief opgeeft dat hij bij het stilleggen van de generator geen oplossing had voor de mensen uit de drie dorpen en dat ze betaald hadden voor hun connectie (gehoorverslag CGVS, p. 17 en 19), kan hij niet overtuigen. Immers blijkt nergens uit dat verzoeker vervolging diende te vrezen of het lopen van een reëel risico op ernstige schade uitgaande van zijn klanten. Bovendien stelt de Raad vast dat ook blijkt dat hij de klanten niet dient te vrezen bij terugkeer naar Afghanistan, nu verzoeker zelf verklaarde dat het stilleggen van de generator bij zijn vertrek enkel kort had gezorgd voor een discussie, doch dat de klanten later te weten kwamen dat verzoeker problemen had waardoor ze gestopt zijn met problemen te maken (gehoorverslag CGVS, p. 19).

2.13. De Raad wijst er verder ook op dat verzoeker naliet zijn generator stil te leggen doch er, nadat de taliban hem beweerdelijk kwam opzoeken, voor opteerde onmiddellijk het land uit te vluchten. Dit is

opmerkelijk gezien de enige eis van de taliban er in bestond dat verzoeker zijn generator zou stilleggen. Immers blijkt niet uit verzoekers verklaringen dat er specifieke bedreigingen zouden zijn geuit aan het adres van verzoeker ter gelegenheid van de telefoontjes en verklaart verzoeker dat zijn assistent hem zei dat in de dreigbrief stond dat hij zijn generator moest stilleggen of dat hij anders zou gedood worden. Op de vraag of hij niet gewoon kon stoppen met de generator en ergens anders gaan wonen, stelde verzoeker dat hij geen oplossing had voor de mensen uit de drie dorpen en hij een contract had voor de overheid en hij zich niet kon verbergen voor hen. Deze redenen zijn bedenkelijk gelet op wat gesteld werd in punt 2.11. en punt 2.12.

Waar verzoeker stelt dat hij niet anders kon dan vluchten, dat hij drie telefoons en een brief had genegeerd en ze hem waren komen zoeken, dat op dat moment de generator uitschakelen niet voldoende zou zijn, beperkt hij zich tot een loutere hypothese, die hij geenszins aannemelijk maakt, zeker niet gelet op zijn eigen argumentatie dat graduele bedreigingen bedoeld zijn om de bevolking 'spontaan' te conformeren aan wat de taliban wil, zodat ze het gewenste gedrag uit zichzelf gaan tonen.

In zoverre verzoeker nog stelt dat nu hij gevlucht is, het in de ogen van de taliban bevestigd is dat hij een verrader is, beperkt hij zich tot een loutere bewering die hij geenszins kan staven. De Raad wijst hier ook op wat uiteengezet werd onder punt 2.10.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

2.14. Waar verzoekende partij nog verwijst naar artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet (sedert 1 september 2013 artikel 48/6) wijst de Raad er evenwel op dat voor de toepassing van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, waarbij de Raad toch het voorgehouden asielrelaas bij ontstentenis van stukken geloofwaardig kan achten, dient te worden voldaan aan vijf cumulatieve voorwaarden. Artikel 48/6, tweede lid, e) van de vreemdelingenwet bepaalt als laatste voorwaarde dat vast dient te staan dat *"de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd"*. Zoals *supra* uitvoerig werd toegelicht, oordeelt de Raad dat de vluchtmotieven van verzoeker als volstrekt ongeloofwaardig moeten worden beschouwd. De Raad stelt vast dat geenszins aan de voorwaarden is voldaan om toepassing te maken van artikel 48/6 (voorheen artikel 57/7ter) van de vreemdelingenwet.

2.15. Betreffende de door verzoeker voorgelegde documenten stelde de commissaris-generaal terecht: *"De door u voorgelegde documenten vermogen niets aan bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw taskara en rijbewijs dienen hoogstens als een bewijs van uw identiteit en nationaliteit. Deze worden echter niet betwist. De taskara van uw vader vormt daarnaast enkel een bewijs van zijn identiteit en nationaliteit (CGVS, p. 14). De voorgelegde foto's, telefoonkaart, contracten, vergunning en facturen in verband met de installatie en aankoop van een generator vormen geen bewijs van de problemen die u hierdoor, volgens uw verklaringen, gekregen zou hebben. Bijkomend dient te worden opgemerkt dat documenten, zoals de dreigbrief van de taliban en de (bevestigings-)brief van de overheid en dorpsouderen, slechts bewijswaarde bevatten als zij ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval is gebleken."* Verzoeker betwist voorgaande motivering niet.

Waar verzoeker nog wijst op een UNHCR publicatie die uitwerkt hoe posttraumatische stress tot onwenselijke gehoorresultaten kan leiden, merkt de Raad op dat van een persoon die beweert een gegronde vrees voor vervolging te koesteren of een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij in staat is met betrekking tot belangrijke feiten en gebeurtenissen die de essentie van zijn asielrelaas uitmaken en die hij persoonlijk heeft meegemaakt coherente en duidelijke informatie te verschaffen, vermits kan verwacht worden dat deze feiten en gebeurtenissen, ongeacht de traumatische of stressvolle ervaring, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben. Verzoeker blijft hier echter, zoals blijkt uit hetgeen voorafgaat, geheel in gebreke.

Betreffende de door verzoeker ter gelegenheid van zijn verzoekschrift bijgevoegde documenten, wijst de Raad er op dat het verwijzen naar en aanhalen van algemene rapporten niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft, een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker, zoals blijkt uit voorgaande vaststellingen, blijft hier in gebreke.

2.16. Wanneer zoals *in casu* geen geloof gehecht wordt aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.17. Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.18. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

2.19. Met toepassing van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij zich in dat deel van het land vestigt.

De Raad stelt vast dat ook het Europees Hof voor de Rechten van de mens (hierna: EHRM) zich niet verzet tegen de mogelijkheid van een intern vestigingsalternatief in Afghanistan (EHRM 13 oktober 2011, *Husseini/ Zweden*, § 96 en 97). Zo stelt het EHRM, in het kader van zijn bevoegdheid om artikel 3 EVRM te toetsen, aan een hervestigingsalternatief slechts als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97; EHRM, *H. en B. vs. het V.K.*, 9 april 2013, § 91). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak onder meer op een richtlijn van het UNHCR waaruit blijkt dat er in Afghanistan voor alleenstaande mannen en voor kerngezinnen ook zonder familiaal- en gemeenschapsnetwerk een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die toegankelijk zijn en onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40). De geüpdatete richtlijnen van UNHCR van 6 augustus 2013 bevestigen deze regel op voorwaarde dat het vestigingsalternatief onder regeringscontrole staat en over de nodige infrastructuur beschikt om in basisbehoeften en levensonderhoud te voorzien.

2.20. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt terecht dat verzoeker beschikt over een veilig en redelijk vestigingsalternatief in Jalalabad, waar blijkens de informatie gevoegd aan het administratief dossier (SRB "Afghanistan" "*Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict*" van 22 maart 2013 en SRB "Afghanistan" "*Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse*" van 21 maart 2013) voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Jalalabad-stad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de actuele en objectieve informatie van het Commissariaat-generaal door de verwerende partij toegevoegd aan zijn administratief dossier, blijkt dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Voorts blijkt Jalalabad perfect te bereiken via de hoofdstad Kabul. Uit de informatie blijkt immers dat de hoofdstad Kabul veilig te bereiken is via de internationale luchthaven. Op de weg van Kabul naar Jalalabad vervolgens blijkt het grootste probleem gelegen te zijn in de onveilige verkeerssituatie die zijn oorzaak vindt in roekeloos rijgedrag. Er gebeuren incidenten op deze weg

gelinkt aan het conflict maar deze doen zich meestal 's nachts voor en zijn hoofdzakelijk gericht tegen *high profiles* en meestal zonder burgerslachtoffers. Verschillende bronnen geven aan dat de weg overdag voor burgers veilig is (SRB; *Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse* 21 maart 2013, p. 23-24).

Uit de COI Focus "Afghanistan – Veiligheidssituatie: beschrijving van het conflict" en "Afghanistan – Veiligheidssituatie: Regionale Analyse: Deel I" van 21 november 2013 – een actualisatie van de informatie met betrekking tot Jalalabad-stad in de Subject Related Briefing (SRB) "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale analyse" van 21 maart 2013, en de SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013, waarin tevens rekening wordt gehouden met de nieuwe richtlijnen van UNHCR, "*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan*" van 6 augustus 2013 – blijkt dat de eerder gedane analyse en appreciatie van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onverminderd overeind blijft.

De door verwerende partij neergelegde aanvullende nota, die een update van de situatie in Jalalabad inhoudt, bevestigt immers dat het geweld er anno 2013 nog steeds voornamelijk uit complexe aanslagen bestaat, gericht tegen zogenaamde 'hoge profielen'. Ter terechtzitting werd verzoeker de mogelijkheid geboden om te reageren op voormelde informatie. Verzoeker brengt echter geen elementen bij die een ander licht werpen op deze analyse van de veiligheidssituatie.

De Raad is van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Jalalabad dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct zou zijn.

2.21. In zoverre verzoeker voorhoudt dat er geen intern vluchtalternatief aanwezig is voor hem daar hij in Jalalabad niet veilig zou zijn voor zijn vervolgers, zowel de taliban als de overheid, wijst de Raad er op dat aan verzoekers vluchtrelaas geen geloof wordt gehecht.

2.22. Verzoeker brengt verder geen afdoende argumenten aan waarom het voor hem en zijn gezin onmogelijk is om zich te vestigen in het land waarvan hij de nationaliteit bezit, in een regio waar geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, zoals bijvoorbeeld in Jalalabad-stad.

2.23. Verzoeker is een volwassen, gezonde man die in staat is om te werken. Verzoeker spreekt Pashtou en Dari (gehoorverslag CGVS, p. 4), bezit een rijbewijs en heeft een ondernemersmentaliteit en bezit reeds verschillende professionele vaardigheden, zoals blijkt uit zijn verklaringen. Verzoeker had een eigen zaak toen hij net gehuwd was (gehoorverslag CGVS, p. 9). Onder meer door het ontbreken van voldoende inkomen, kocht verzoeker vervolgens een auto en werkte hij als taxichauffeur. Opnieuw bleken verzoekers inkomsten niet voldoende, omdat hij meer kinderen had en zijn vader stopte met werken, en kocht hij, op advies van een vriend, nadat hij zijn land verkocht, een generator en startte een dienst die verschillende dorpen voorzag van elektriciteit (gehoorverslag CGVS, p. 9; vragenlijst CGVS, p. 3, vraag 5). Teneinde de zaken draaiende te houden had verzoeker de beschikking over/contact met een boekhouder (vragenlijst CGVS, p. 3, vraag 5), een assistent en een elektricien (gehoorverslag CGVS, p. 11). Voorgaande wijst op een grote mate van ondernemingsmentaliteit en heeft ervoor gezorgd dat verzoeker over verschillende vaardigheden beschikt die zijn kansen op de arbeidsmarkt zullen verhogen. Betreffende de financiële situatie van verzoeker stelt de Raad vast dat verzoeker het laatste jaar in Afghanistan over (ruim) voldoende financiële middelen beschikte daar hij grond had verkocht, waardoor hij geld had om een generator te kopen en te stoppen met werken (vragenlijst CGVS, p. 3, vraag 5 en gehoorverslag CGVS, p. 9, 10 en 12) en hij goed verdiende aan zijn dienst waarbij hij drie dorpen van elektriciteit voorzag (gehoorverslag CGVS, p. 10, 12 en 13) en dan ook voldoende had om zijn familie financieel te onderhouden (gehoorverslag CGVS, p. 13). Verzoeker beschikte daarnaast ook over een luxe auto die hij voor 13 000 dollar verkocht om zijn reis naar Europa te financieren (gehoorverslag CGVS, p. 16). Daarnaast stelt de Raad vast dat verzoeker verklaarde dat hij de generator nog steeds bezit, waardoor hij de mogelijkheid heeft deze te verkopen (gehoorverslag

CGVS, p. 13). Verzoeker blijkt verder ook vertrouwd met de stad Jalalabad. Hij verklaarde immers er een vriend te hebben en er in het verleden te hebben gewerkt als taxichauffeur (gehoorverslag CGVS, p. 7 en 10).

2.24. Gelet op voorgaande kan verzoeker niet dienstig verwijzen naar het feit dat hij analfabeet is, zijn auto heeft verkocht om tot hier te geraken en het geld uitgegeven is, noch stellen dat zijn financiële situatie niet rooskleurig was en dat hij gewoon kon voorzien in de noden van zijn gezin.

Waar verzoeker stelt dat een ondernemersmentaliteit alleen hem niet zal toelaten voor zichzelf en al zijn familieleden een degelijk en waardig bestaan op te bouwen, beperkt hij zich tot een loutere bewering die geenszins gestaafd kan worden door verzoekers verklaringen betreffende zijn professioneel verleden. Immers blijkt uit de verklaringen van verzoeker dat net zijn ondernemersmentaliteit er altijd voor gezorgd heeft dat hij zijn gezin financieel kon onderhouden. Zoals reeds gesteld, begon verzoeker, telkens bleek dat hij niet over voldoende inkomsten beschikte om zijn gezin te onderhouden, een nieuwe job of onderneming.

2.25. Waar verzoeker wijst op het feit dat hij gehuwd is en acht kinderen heeft, dat een hervestiging ook voor zijn gezin enorme gevolgen zou hebben en aanhaalt dat de bestreden beslissing verwijst naar het bestaan van een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en dat uit de Guidelines van het UNHCR niet kan afgeleid worden dat er wel een intern vestigingsalternatief is voor een koppel met kinderen, wijst de Raad er op dat uit de Guidelines van het UNHCR van 6 augustus 2013 blijkt dat er in Afghanistan voor alleenstaande mannen en voor getrouwde koppels van 'working age' zonder specifieke kwetsbaarheden ook zonder familiaal- en gemeenschapsnetwerk een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die toegankelijk zijn en onder de effectieve controle van de regering staan. Uit de Guidelines van het UNHCR van 17 december 2010 blijkt dat het gaat om 'Single males and nuclear family units' (vrije vertaling: alleenstaande mannen en kerngezinnen). De Raad wijst er op dat een kerngezin bestaat uit ouders en kinderen, alsook dat nergens uit blijkt dat het UNHCR in zijn Guidelines van 2013 aangaf dat er voor ouders met kinderen ook zonder familiaal- en gemeenschapsnetwerk geen intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden, of dat een gezin met kinderen valt onder de 'specifieke kwetsbaarheden'.

De Raad wijst er op dat verzoeker niet aanhaalt welke enorme gevolgen het intern vestigingsalternatief zou hebben voor zijn gezin opdat dit vestigingsalternatief als onredelijk zou moeten worden beschouwd. De Raad herhaalt dat verzoeker een zekere financiële draagkracht heeft en dankzij zijn ondernemersmentaliteit altijd in staat geweest is om zijn gezin te onderhouden. Er zijn geen elementen aanwezig in het dossier die er op wijzen dat dit bij een terugkeer en een hervestiging in Jalalabad niet het geval zou zijn.

2.26. Waar verzoeker ter terechtzitting nog voorhoudt dat er problemen zijn voor IDP's in Jalalabad betreffende toegang tot werk, onderwijs en land/onderdak en dat de levenstoestanden ontoereikend zijn en hiervoor verwijst naar pagina 42 van de aanvullende nota, wijst de Raad er op dat verzoeker klaarblijkelijk doelt op pagina 42 van de COI Focus 'Afghanistan – Veiligheidssituatie: beschrijving van het conflict' daar de tekst op voornoemde pagina van voornoemde COI Focus handelt over IDP's en pagina 42 van de COI Focus 'Afghanistan – Veiligheidssituatie: Regionale analyse, Deel I' enkel verwijzingen bevat. In zoverre verzoeker aldus naar pagina 42 van de COI Focus 'Afghanistan – Veiligheidssituatie: beschrijving van het conflict' verwijst om te duiden op de situatie van IDP's in Jalalabad, mist zijn argumentatie feitelijke grondslag. De situatie van de IDP's die aldaar besproken wordt betreft immers de situatie van IDP's in Kabul zoals duidelijk blijkt op pagina 41 van voornoemde COI Focus en uit de tekst op pagina 42 die stelt 'De IDP's in deze settlements (...)', waarbij door het gebruik van het woord 'deze' duidelijk wordt verwezen naar wat voorafgaat. De Raad wijst er op dat de situatie van IDP's in Jalalabad beschreven staat op pagina 23 van de COI Focus 'Afghanistan – Veiligheidssituatie: Regionale analyse, Deel I'. De Raad leest als volgt:

"Volgens de UNHCR Monthly updates on conflict induced internal displacement dwong het geweld in de stad geen significante groepen op de vlucht. Integendeel, regelmatig zochten kleine groepjes IDP's uit Nangarhar en omliggende provincies hun toevlucht tot de stad. Vooral – maar niet alleen – het omliggende Bihsud district, waaronder veel buitenwijken van Jalalabad vallen, ving regelmatig IDP's op. De meerderheid van de IDP's in Jalalabad en Bihsud verblijven in gehuurde woningen. Sommigen kregen onderdak van de gastgemeenschappen of van verwanten en vrienden. De meeste IDP's kregen voedselpakketten van het World Food Programme en Non-Food Items van de UNHCR en het Norwegian Refugee Committee."

In zoverre verzoeker wijst op de situatie van IDP's in Jalalabad, onder verwijzing naar enkele van de door hem toegevoegde rapporten, en hierbij verwijst naar het feit dat Jalalabad erg veel IDP's en terugkerende vluchtelingen heeft moeten slikken doorheen de laatste jaren, dat de stad ontploft qua bevolkingsaantal en er buiten de stad tentenkampen en sloppenwijken worden aangebouwd alsook dat er niet voldoende werkgelegenheid is om voor al deze mensen een bestaan mogelijk te maken, stelt de Raad vast verzoeker, gelet op het gestelde in punt 2.22., geenszins aannemelijk maakt dat hij in geval van vestiging in Jalalabad in eenzelfde situatie zal terechtkomen als vele IDP's, dat hij niet in staat zou zijn een degelijke woning te vinden in Jalalabad en gedwongen zal worden zijn toevlucht te zoeken in een IDP-kamp, noch dat hij geen werk zal kunnen vinden.

2.27. Naar het oordeel van de Raad zijn er *in casu* geen concrete aanwijzingen dat verzoeker en zijn gezin in Jalalabad in mensonwaardige omstandigheden zullen terecht komen.

Er zijn derhalve geen objectieve argumenten voorhanden waaruit zou blijken dat een interne hervestiging van verzoeker onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet.

2.28. In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 in aanmerking worden genomen.

2.29. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend veertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER